

Tên trung úy nhìn đồng hồ tay :

— Độ 10,15 phút thôi.

Tên lính cười đều giả :

— Chúc trung úy vui vẻ nhé.

Tiểu Doanh thân nhiên trước lời nói tục tĩu của bọn lính. Sống giữa đám hùm beo, nàng đã quen với lối thô tình và tâm sự trắng trợn. Trong những ngày đầu, nàng đỏ mặt e thẹn, nhưng ít lâu sau nàng không còn biết sợ sùng nữa. Máu trong huyết quản nàng sôi lên. Nàng nhìn chăm chăm vào cái gáy đầy thịt của gã trung úy si tình. Nàng muốn đâm ngay mũi dao nhọn vào gáy hắn.

Tiểu Doanh dấn tên trung úy trở lại chỗ Văn Bình núp. Tên trung úy quàng tay ra sau lưng nàng, giọng khê nặc vì thèm muốn :

— Anh đã biết mà... Anh đã biết sớm muộn em sẽ trở lại với anh. Cặp kè với thằng tâu phù bụng phê ấy thì sung sướng nổi gì?

Tiểu Doanh làm mặt giận :

— A, anh dám phê bình đồ g chí A-Duyn. Anh không sợ em báo cáo ư ?

Hắn cười hềnh hếch :

— Nếu sợ anh đã không nói. Ngoài em ra mọi người ở đây đều ghét thằng háo sắc A-Duyn.

Phía trước, thạch động bắt đầu thun lại, và ánh sáng tỏa chiếu lơ mờ.

Từ trong tối Văn Bình lộ đầu ra. Tên trung úy có cặp mắt cú vọ được huấn luyện thuần thục để

nhìn ban đêm nên đã nhận thấy chàng. Như bị điện giật, hắn đứng phắt lại, đặt tay vào khẩu tiêu liên đã nạp đạn. Mũi súng vừa chĩa về phía Văn Bình thì Tiểu Doanh đánh vào cườm tay hắn.

Nặng đánh khá mạnh, song da thịt mềm mại của nàng dẫu sánh nổi bàn tay thép nguội của gã đàn ông từng quen trận mạc. Hắn giữ vững khẩu tiêu liên và lấy cớ.

Tacata... Tacata...

Văn Bình đảo người tránh đạn. Bị lộ, chàng phải trở hết tài ba chuyên bại thành thắng, và trước tiên là cứu Tiểu Doanh, vì tên trung úy đã hoành tay kẹp cổ nàng. Tiểu Doanh kêu ăng ặc, sắp sửa nghệt thở:

Tuy bắn bằng một tay, tên trung úy đã tỏ ra thành thạo và nhanh nhẹn khác thường. Hắn rĩa thêm một lần đạn khủng khiếp âm thanh vang dội khắp thạch động tưởng như hàng chục tấn bom đang đổ xuống. Văn Bình đã nhảy sát người hắn Thủ sức lực vào sống bàn tay, chàng hạ xuống, như lưỡi dao phay. Phát atemi rơi đúng bả vai, hắn thét một tiếng đau đớn Văn Bình bồi thêm phát thứ hai. Lần này hắn buông súng và ngã nhào. Văn Bình đoạt khẩu tiêu liên, quay ngược bả súng vào mặt hắn. Chàng chỉ cần đánh nhẹ. Rắc một tiếng, sọ hắn vỡ làm nhiều mảnh.

Tiểu Doanh ôm ngực thở hồn hèn. Chậm một phút nữa la nàng chết ngạt. Văn Bình nắm tay nàng

kéo vào bên trong. Tiếng súng nổ sẽ gây báo động, chắc chắn bọn lính gác sẽ kéo đến trong giây phút.

Chàng đoán không sai. Tiểu Doanh vừa nép mình vào vách núi thì một loạt đạn nữa nổ rền. Văn Bình thoáng thấy một tên cao lớn mặc đồ đen chạy lại. Chàng cười nhạt bấm cò. Tên lính bị đạn đứng sững lại rồi loạng choạng ôm bụng ngã chúi. Văn Bình chờ tên thứ hai xấn ra. Một tràng đạn khác đã kết liễu đời hắn.

Văn Bình định tiến lên, nhưng Tiểu Doanh níu lại :

— Không được đâu. Chúng mình rút ra thôi. Nghe tiếng súng, bọn phòng vệ đã chặn hết mọi lối ra vào. Phòng lưu trữ tài liệu cũng được canh gác chặt chẽ. Một tay súng của anh không sao đối địch lại mấy chục tên thiện xạ, phương chi chúng lại có cả trung và đại liên nữa.

Tiểu Doanh dứt lời thì thạch động bị rung chuyển dữ dội như bị tung lên không trung và vỡ tan thành mảnh vụn. Đại liên trong hốc núi bắt đầu khạc đạn. Những mảnh đá bị đạn bắn nát bay rào rào chung quanh hai người. Văn Bình phải lấy thân làm mộc che cho Tiểu Doanh khỏi bị thương.

Trước mặt hai người, ánh đèn bật sáng rực. Văn Bình lôi Tiểu Doanh đi lùi, trở về con đường cũ. Chàng nghe rõ tiếng người ra lệnh. Nếu đi một mình chàng quyết chiến đấu đến cùng. Dầu đối phương xông dáo, chàng vẫn kuống nao nuong.

Mỗi viên đạn, chàng có thể dùng cả ngã một tay súng của địch. Chiến đấu trong hang núi vốn là sở trường của chàng. Bắn giết một hồi nhân lúc đối phương hoang mang, chàng có thể đột nhập phòng lưu trữ tài liệu.

Nhưng còn Tiểu Doanh nữa...

Chàng không thể bỏ nàng. Nàng đã hy sinh tuổi xanh dẫn mình vào chốn rừng sâu, nước thẳm. Bỏ rơi nàng trước khi nàng phục xong cừu hận là một hành động không tương xứng với tác phong mã thượng cổ hũu của Văn Bình.

Hai người đã về đến con đường hun hút, đầy tiếng nước reo và gió soáy. Tiểu Doanh đi sát bên chàng. Mùi hương da thịt tỏa đượm một sức hấp dẫn kỳ lạ. Văn Bình cảm thấy lâng lâng mặc dầu những nỗi hiểm nguy đang rình rập chàng từng giây, từng bước.

Tia sáng trắng lặc lổng bên ngoài lọt vào cửa động Văn Bình sửa soạn viron vai hít một hơi dài cho không khí mát lạnh lọt vào buồng phổi thì đột nhiên nghe tiếng quát :

— Tiểu Doanh ? đứng im kẻo mất mạng !

Văn Bình nâng súng, song đã chậm. Một họng tiểu liên đen ngòm chĩa vào ngực Tiểu Doanh, kèm theo giọng hạch dịch và cộc lốc :

— Bỏ súng xuống, nếu không con bé này phải chết.

Dĩ nhiên chàng phải riu riu tuân theo. Nhưng

Tiểu Doanh đã cất tiếng :

— Đừng anh, anh đừng nghĩ đến em nữa.

Văn Bình không nghĩ đến nàng sao được ! Giờ phút này, chàng càng có bồn phẫn che chở nàng. Lặng lẽ, chàng ném khẩu tiêu liên bất lực xuống đất, giọng bình thản :

— Tôi đã vút khi giới, anh hãy tha cho nàng.

Tiếng cười ngạo nghễ nổi lên :

— Hừ, tha cho nàng ! Tùng Liêm táo gan thật. Yêu cầu anh để hai tay lên đầu lát nữa ta sẽ nói chuyện.

Tiểu Doanh đứng thu hình trước tảng đá lớn, mặt lộ vẻ sợ sệt. Phải có nhiều nghị lực Văn Bình mới không thốt ra một tiếng sừng sốt. Vì người chĩa súng chẳng phải ai xa lạ. Đó là Trần Sâm, thiếu tướng Trần Sâm.

Con chim đã sa vào lồng dầu có ba đầu sáu tay Văn Bình cũng đành thúc thủ. Chàng đành giương cặp mắt căm hờn nhìn gã đàn ông gầy, và cao, xương gò má và yết hầu nhô lên, đôi lông mày thưa thớt trên khuôn mặt choắt lại như hai ngón tay tréo.

Trần Sâm quát oang oa :

— Tiểu Doanh ? Có đáng tội chết, không có phép lạ nào cứu cô khỏi pháp trường được nữa. Tại sao cô lại tư thông với địch ?

☆

Trần Sâm đưa tay lên cổ áo thì thấy ướt đầm

bồ hôi. Hắn nghe rõ trong điện thoại tiếng thở rồn rập của ten cần vệ gọi về.

— Thừa thiếu tướng... Bên Hắc Y vừa bắt cô Hoàng Hoa Họ cố tình nhục mạ thiếu tướng...

Trần Sâm không nghe thêm được gì nữa. Điện thoại đã bị ném xuống đất. Tiếp theo là tiếng súng nổ. Trần Sâm nắm chặt bàn tay để khỏi quất lên một tiếng tức tối. Từ ngày xưng vương trong mặt khu, Trần Sâm chưa hề bị ai khinh miệt. Ngoại trừ đội pháo gián Hắc Y. Giờ đây Hắc Y dám vượt quyền sai người đến bắt Hoàng Hoa, và hạ sát tên cần vệ mà hắn yêu như em ruột.

Mau Trần Sâm soi lên súng lục. Chưa bao giờ hắn giận dữ như thế : làn da chì của hắn đã đổi sang màu đỏ. Vốn là kẻ háo sắc, hắn không thể tha thứ ai dám phỗng tay trên. Trần Sâm không lạ gì Ban Hắc Y. Có thể bọn họ thấy Hoàng Hoa đẹp nên bày chuyện lãng nhãng để bắt nàng. Dĩ nhiên, họ sẽ vu khống nàng là tay sai của địch.

Trần Sâm dấm mạnh nắm tay xuống bàn. Nghe tiếng đạn nổ trong điện thoại, hắn biết là gã cần vệ ngoan ngoãn của hắn đã bị hạ thủ. Không thể làm ngơ được mãi, Trần Sâm phải trả thù. Hắn không thể biết rằng kẻ bị giết, và hắn định báo thù lại là nhân viên tin cậy của ông Hoàng.

Trước khi chết, nạn nhân đã nhôm dấy, thêu thảo với Hoàng Hoa :

— Z. 65... Vĩnh biệt.

Trần Sâm kéo học bàn lấy khẩu Mô-de. Nòng súng vừa được lau chùi, viên đạn nhảy lên nghe gọn gàng và êm ái. Trong bao năm ngang dọc, hắn chưa từng lép vế ai về chuyện đàn bà. Hoàng Hoa là nữ cán bộ giao liên tin cậy. Chỉ riêng niềm tin cậy này cũng đủ bắt buộc hắn tìm cách bành vực, phương chi nâng lại đẹp nữa.

Trần Sâm lim dim mắt, mừng rỡ đến làn da man mát như nước suối của Hoàng Hoa. Trời mặt khu nóng như đồ lửa, còn gì sung sướng bằng cọ sát với làn suối thiên nhiên. Từ cái nhăn mặt đến những cử chỉ vụn vặt như hất mái tóc, khép nép gài khuy áo bị tuột, nàng đã lưu vào lòng hắn những cảm giác kỳ lạ không tài nào phai nhạt.

Khí trời ban đêm tạt vào mặt Trần Sâm, hắn bước thật nhanh. Hắn vốn bước nhanh như chạy, và có thể đi bộ suốt ngày không nghỉ Thề mà đêm nay đôi chân hắn lại mệt mỏi khác thường. Có lẽ đó là phản ứng của thớ thịt khi biết niềm vui không được thỏa mãn.

Những thân cây trụ lá nằm gục hai bên đường mòn lượn giữa cái thung lũng nhỏ như chậu thau, tứ bề là núi, vách đá dựng cao sừng sững. Trần Sâm đến ngang vọng gác của ban Hắc Y. Bên trong có tiếng thét :

— *Thượng Hải* Ai đó ?

Trần Sâm cau mày :

— Mù hay sao mà các anh không thấy tôi ?

Mắng xong, hắn mới cảm thấy vô lý. Vòng trăng bàng bạc trên nền trời đen làm cảnh vật mờ mờ. Màn sương muối lại buông xuống dày đặc, phải đứng gần nhau mới nhận được mặt. Tiếng nói bèn trong trở nên cung kính :

— Chào thiếu tướng. Trời tối quá em không nhìn thấy, xin thiếu tướng tha lỗi.

Trần Sâm vẫn giữ giọng gắt gỏng :

— Đại tá còn trong không ?

Tên lính gác bước ra ngoài, chụm chân bằng súng chào. Và đáp :

— Thưa, đại tá vừa đi.

Trần Sâm tròn mắt :

— Mày nói dối.

— Thưa, em đâu dám nói dối thiếu tướng.

— Mày có biết đội công tác vừa mang một thiếu phụ đến hay không ?

Tên lính ngập ngừng :

— Thưa, em mới đổi gác nên không biết.

Chẳng nói, chẳng rằng. Trần Sâm rút súng lục khỏi thắt lưng. Tên lính chưa kịp phản ứng thì viên đạn thứ nhất đã dọt khạc ra khỏi nòng. Là tay bắn giỏi nên Trần Sâm chỉ cần đến một viên mà thôi. Tên lính xấu hổ trúng giữa tim, ngã bặt ra sau, chết không kịp trở.

Trần Sâm sòng sọc vào thạch lộng trần ngập ánh đèn măng sông xanh biếc. Gặp một tên lính mặc đồ đen, đội mũ sắt cũng sơn đen, Trần Sâm

hất hàm :

— Đại tá đâu ?

Tên lính nhìn Trần Sâm bằng cặp mắt kinh hoàng :

— Thưa . . .

Trần Sâm bắn ngay một phát. Hắn chọn đúng khoảng giữa hai con mắt sừng sốt của tên lính để lấy cò. Và nạn nhân loạng choạng một phút trước khi nằm sóng soài trên nền thạch động gồ ghề.

Trần Sâm tung cửa bước vào.

Trong phòng, một người đàn ông trán hói ngồi thẩn nhiên hút thuốc là thơm dài ngoẵng. Trán hẵn rộng và hói, làn da bóng loáng như đánh vẹt-ni. Trên mặt ghêù nghện đôi kính cận thị dày cộm.

Nghe động, hắn ngàng đầu, giọng ngọt như mía lùi :

— Mời thiếu tướng ngồi chơi.

Trần Sâm chống nạnh trước bàn, giọng thách thức :

— Đại tá chưa nghe tiếng súng nổ ư ?

Gã trán hói cười hềnh hệch :

— À, ra đó là tiếng súng của thiếu tướng. Tôi cứ đinh ninh bọn gác sớ ma bắn chỉ thiên.

Trần Sâm dẫn từng tiếng :

— Đại tá Woòng. Tôi đến đây không phải để nghe đại tá nói đùa. Xin đại tá đừng quên tôi là tư lệnh.

Woòng cười ngật nghẹo :

— À, nghe thiếu tướng xưng chức vụ, tôi mới sợ nhờ. Xin lỗi thiếu tướng tư lệnh, tôi làm việc ít khi được nghỉ nên không còn trí nhớ minh mẫn nữa. Thiếu tướng đến đây để chỉ giáo điều gì ?

— Trước hết tôi yêu cầu đại tá cho đào huyệt trong rừng tre để chôn hai thằng lính ngu xuẩn dám hỗn xược với thiếu tướng Trần Sâm.

— Tướng gì, chứ cái đó tôi xin tuân lệnh ngay. Thiếu tướng muốn cho chôn ngay bây giờ không ?

Trần Sâm há miệng nhìn đại tá Woòng. Ai cũng biết Trần Sâm là kẻ ham giết, nhưng ít ra đại tá Woòng cũng phải hỏi tại sao hai tên lính lại bị giết. Đẳng này Woòng chẳng hỏi gì cả. Phải chăng hắn là ma xó nên biết trước ?

Kéo ghế ngồi xuống, Trần Sâm dụ giọng :

— Đại tá không giận tôi bắn chết hai quân viên Hắc Y à ?

Woòng lắc cái đầu lơ thơ mấy sợi tóc :

— Lẽ ra tôi phải cảm ơn thiếu tướng. Thiếu tướng đã ra tay giúp tôi. Vì nếu hồi nãy chúng không chết thì đến sáng tôi cũng mang ra bờ suối chặt đầu bằng mã tấu. Tôi chúng nặng lắm. Tôi hỏi cung người đàn bà thân tình với thiếu tướng thì chúng nghe trộm ngoài cửa. Biết chắc thiếu tướng ghé thăm, với khẩu Mô-de bá phát, bá trượng, nên tôi ra lệnh cho chúng gác ngoài cổng, ngõ hầu thiếu tướng có dịp thử súng.

Trần Sâm tức uất lên. Nếu kẻ đối thoại không phải đại tá Woòng, trùm Hắc Y ghê gớm ở mặt khu R, thì hẳn đã xô ghế, rút súng lần nữa. Nhưng đại tá Woòng đã cười mỉm — cái cười hiềm ác và thâm độc :

— Thiếu tướng đừng quên tôi có rất nhiều tai mắt ở đây. Bên cạnh thiếu tướng luôn luôn có nhân viên thân tín của tôi. Để giữ hòa khí, thiếu tướng nên trở về văn phòng Bằng không..

Trần Sâm trợn mắt :

— Đại tá đe dọa tôi phải không ?

— Tôi đâu dám đe dọa một nhân vật quan trọng như thiếu tướng. Tôi chỉ ân cần nhắc thiếu tướng điều này : Thiếu tướng không làm gì được tôi đâu. Về quyền hạn, tôi có đủ thế lực để thuyên chuyển thiếu tướng đến mặt khu khác. Còn về tài năng..

Không chịu được nữa, Trần Sâm rút khẩu Mô-de khỏi thắt lưng. Nhưng hẳn chưa bắn vội. Hẳn không muốn hạ sát kẻ không có võ khí trong tay.

— Mời đại tá dọ súng.

Woòng phá lên cười :

— Thiếu tướng chỉ là đứa trẻ. Đến phút này mà thiếu tướng chưa chịu lĩnh ngộ sao ?

Trong cuộc đời ngang dọc, Trần Sâm chưa hề bị ai nhục mạ nặng nề. Dầu Woòng là tay tổ Hắc Y, Trần Sâm cũng phải bảo vệ danh dự. Quay khẩu Mô-de trong tay, Trần Sâm nói :

— Tôi cho đại tá một phút để rút lại lời nhục

mạ tôi. Nếu không, miễn cưỡng tôi phải lấy cớ.

Woòng nhún vai, khinh miệt :

— Tôi đâu phải là thiếu niên chưa quen súng đạn đâu mà thiếu tướng cứ õm ờ.

— 5 giây... 10 giây... 15 giây...

— À cha, còn những 45 giây nữa kia... Tôi còn bận nhiều việc thiếu tướng muốn ra oai thì cứ lấy cớ đi. Trong ngực tôi hiện có áo lót cản đạn. Vậy thiếu tướng đừng bắn vào ngực. Phải nhắm đầu thì tôi mới chết.

Kiên nhẫn đến tột độ, Trần Sâm không thể lùi nữa. Hắn giơ súng, bắn giữa mặt Đại tá Woòng.

Đoàng.

Khối thuốc súng xanh um một mũi khét lẹt. Woòng vẫn thản nhiên với điều thuốc là dài ngoằng trên miệng. Tướng mình mơ ngủ, Trần Sâm nã thêm phát nữa. Woòng vẫn ngồi yên như trước. Cáu tiết, Trần Sâm lấy cớ lần thứ ba. Viên đạn bị tắc.

Đặt điều thuốc xuống bàn, Woòng ngược nhìn Trần Sâm :

— Thiếu tướng đã bằng lòng chưa ?

Trần Sâm chầu chân trên nền đất cứng của thạch động. Mắt hân mở rộng trong sự ngạc nhiên chưa từng thấy. Woòng phải là ma quỷ mới chịu nổi hai viên đạn vào mặt không chết. Kỳ quái hơn nữa là mặt hẳn không mang một vết đạn nào hết. Đáng diệu thông thả Woòng lấy khăn ra lau.

Sự bình tĩnh ngạo nghễ của đại tá Woòng như gáo nước lạnh dội vào thái độ hung hăng của Trần Sâm Hồi nãy, nghênh ngang bao nhiêu thì bây giờ viên tư lệnh trở nên nhũn nhặn bấy nhiêu. Hấn buông thõng người trên ghế, bõ hơi vã đầy trán.

Woòng ném cái khăn cho Trần Sâm :

— Khăn đây, thiếu tướng lau đi rồi chứng minh nói chuyện.

Như bị thôi miên bởi cặp mắt sáng quắc của đại tá Woòng, Trần Sâm ngoan ngoãn cầm lấy cái khăn lông. Woòng, giọng hiền từ :

— Thiếu tướng đã thấy chưa ? Tôi đã nói là thiếu tướng không hơn được tôi đâu. May gặp tôi, chứ nếu người khác là thiếu tướng mất mạng. Cái xạt giờ của khẩu Mô-de chỉ chứa toàn đạn mã tử. Biết thiếu tướng đến đây nên tôi đã ra lệnh cho nhân viên Hắc Y trao bị đạn.

Trần Sâm hỏi, dang điệu cho hết sừng sốt :

— Vậy, thì hai tên gác ch ư a chết ?

Woòng bật cười :

— Dĩ nhiên là chúng còn sống nhần.

Woòng vỗ tay hai cái. Hai tên lính bị bắn hồi nãy hiện ra ở khung cửa. Trần Sâm quay lại. Cả hai cùng khom lưng cu g kính chào.

Một tên nói :

— Chúng em thành thật xin lỗi thiếu tướng

Trần Sâm thẹn chín cả mặt. Woòng đứng dậy, chia bàn tay ;

— Thôi, giữa chúng ta thế là hòa.

Trần Sâm cũng đứng l n theo. Hấn định hỏi Woòng về số phận của Hoàng Hoa, song tiếng nói bị mắc nghẹn trong cổ họng Tấn kích vừa qua đã chứng tỏ Hắc Y hơn hẳn về mọi phương diện.

Bống chuông điện thoai trên bàn reo lên.

Câm nghe, đại tá Woòng nhăn mặt. Hấn quát to !

— Kẻ gian đột nhập khu lưu trữ tài liệu à ? Đã bắt được chưa ?

Woòng đặt điện thoai xuống. Hấn mở tủ, đưa cho Trần Sâm khẩu tiêu liên :

— Thiếu tướng hãy quên câu chuyện nhỏ vừa qua. Giám điệp địch vừa lên vào tổng hành doanh, Ban phòng vệ đang bố trí đuổi bắt. Phiên thiếu tướng giúp một tay. Về phần cô Hoàng Hoa, xin thiếu tướng đừng ngại. Tôi sẽ đền cho thiếu tướng một cô gái đẹp gấp ba gấp bốn. Nội ngày mai tôi sẽ cho mang lại phòng riêng. Chắc thiếu tướng đã hết rượu. Tôi gửi biếu thêm thiếu tướng một két sâm-banh, loại Mum thật ngon, từ Cao Miên chở sang.

Trần Sâm dờ người như phỗng đá. Woòng xứng đáng là đầu nậu Hắc Y, mọi việc đều lo liệu chu đáo.

Woòng lên đạn tiêu liên, rồi rút ra ngoài bằng cửa bí mật. Trần Sâm vươn vai hít đầy buồng phổi khí trời mát mẻ. Con đường nhỏ đen sì lượn vòng

trước mặt hẳn.

Đang mãi miết đi, hẳn vội đứng lại, một tiếng lộng lớn vừa lọt vào tai. Mảnh trăng suông từ từ ra khỏi đám mây tối om. Trần Sâm nhìn thờ, đảo lác nhìn quanh. Khu rừng rậm rạp đối diện chạy lại đến tận chân trời Bên hữu, là con đường mòn quen thuộc dẫn đến suối Krê nước trong suốt ban ngày có thể soi gương gỡ tóc. Bên tả là hòn núi thấp, nổi lên những tảng đá đầy rêu gỗ ghè. Dưới núi là thạch động bí mật được dùng làm kho cất giữ hồ sơ, tài liệu quan trọng của R.

Thoạt tiên, Trần Sâm nghe tiếng chân người chạy gấp gáp. Rồi đến tiếng người nói, nhưng ở xa quá hẳn không nhận rõ người lạ nói với nhau những gì. Hẳn chưa thấy ai, song hẳn biết chắc ít nhất có hai người. Hai gián điệp của địch.

Hẳn cảm thấy phần khỏi như được chấp cánh vào người. Tiếng động mỗi lúc một thêm rõ rệt. Hẳn nâng khẩu tiêu lên, sửa soạn ngắm bắn.

Một bóng trắng toát từ trong khe đá chạy vọt ra, trong tầm súng của Trần Sâm. Với tài bá phát, bá trúng, hẳn chỉ cần chạm có là tràng đạn tiêu liên kinh khủng bay ra. Song hẳn lại chần chờ, chưa bắn vội. Có lẽ giòng máu đa tình thứa đầy trong người hẳn. Vì bóng trắng mảnh khảnh ấy là một người đàn bà.

Tuy không nhìn thấy mặt, Trần Sâm có thể đoán biết nàng rất đẹp, căn cứ vào dáng đi tha thướt, êm

êm như tiên nga đặng vắn trên khôi.

Nhưng chỉ một giây đồng hồ sau, Trần Sâm lạnh toát toàn thân. Có đẹp không ai xa lạ : nàng là Tiểu Doanh, hoa khôi mà ai cũng biết tên, biết mặt và thèm muốn trong R.

Lông mày Trần Sâm nhíu lại khi thấy một người đàn ông cao lớn nhanh nhẹn từ trong tối thoăn thoắt đi ra. Người lạ đứng lại ôm Tiểu Doanh vào lòng hôn hít rồi buồng nàng ra.

Không chịu được nữa, Trần Sâm quát lên. Ánh trăng chiếu xuống tảng đá trắng làm tăng thêm màu trắng của chiếc áo mềm mại Tiểu Doanh mặc trên người. Nàng chỉ mất bình tĩnh trong phút chốc, rồi trở lại thản nhiên như cũ.

Văn Bình đã ném súng xuống đất và đưa tay lên khôi đầu. Trần Sâm dẫn từng tiếng :

—Tuồng ai, té ra gián điệp địch là đại tá Tùng Liêm. Hẳn đại tá đã biết tôi là ai.

Văn Bình giọng mai mỉa :

— Biết lắm chứ ! Ở Sài Gòn, tôi nghe danh thiếu tướng Trần Sâm đã lâu, mãi đêm nay mới có dịp gặp mặt. Song le, tôi đã thất vọng. Vì một quân nhân đã đeo lon thiếu tướng không thể nào tấn công đối phương một cách hèn nhát như vậy.

Trần Sâm lia khẩu tiêu lên nửa vòng :

— Anh đừng dụ khị nữa, tôi không mắc mưu đâu. Trong nghề này, kẻ nào nhanh tay là sống. Tôi xin bảo thặng anh : nếu cần, tôi sẽ không ngần

ngại bịt mắt anh và di súng vào gáy hộp cò.

— Dầu bên cạnh anh có một người đàn bà. . .

Trần Sâm quay sang Tiểu Doanh :

— Suýt nữa tôi quên. Phiền cô giơ tay.

Tiểu Doanh bị bắt dẫn đầu. Trần Sâm hờm tiểu liên sau lưng Văn Bình. Ba người men theo đường mòn đi sâu vào rừng tre.

Tiếng suối róc rách vọng vào tai Văn Bình. Tiểu Doanh vừa thuật chàng nghe những mẩu chuyện đầy tình chất diễm tình về suối Kré. con suối ly kỳ của mặt khu R. Nửa đêm, Tiểu Doanh thường ra suối tắm. Nàng ngấm mình thật lâu trong làn nước mát, mặc bầy khi tò mò thức dậy trên cành, đu nhau nhìn xuống và thốt lên những tiếng chi-chít khen ngợi.

Văn Bình sắp bước qua tảng đá trắng to lớn. Tiểu Doanh cho biết ít nhất có hai người chết trên tảng đá nhẵn thín này. Cả hai đều là đàn bà. Đàn bà tuyệt đẹp.

Người thứ nhất bị giết một đêm đông, mưa tuôn rả rích trong rừng rậm, gió bắc thổi từng hồi. Không hiểu sao nàng lại đến phiến đá này giữa đêm đông lạnh lẽo. Một gã đàn ông hiếu sắc đã theo chân nàng, và sau khi không cưỡng hiếp được đã đè nàng xuống bóp nát yết hầu. Người thứ hai bị hạ sát sau khi tắm đêm trong giòng suối mát. Nàng bị đâm nhiều vết vào ngực. Sáng hôm sau, xác nàng nằm trần truồng trên tảng đá, đàn quạ đói

xà xuống, đen chùi chùi.

Bước chân Trà Sâm vẫn nện đều đều sau lưng chàng. Nghe tiếng chân, chàng biết là Trần Sâm cách chàng chừng một thước, nghĩa là không gần lắm để chàng có thể quay lại bắt mũi súng, và cũng không xa lắm để chàng có thể phản công hữu hiệu. Trong hoàn cảnh này, chàng phải thúc thủ. Trừ phi...

Nhưng Tiểu Doanh đã lập kế cứu chàng. Đến tảng đá trắng, nàng trượt ngã xuống thảm cỏ sắc. Vừa ngã, nàng vừa rú lên. Trong giây đồng hồ thiếu bình tĩnh, Trần Sâm chạy vượt lên. Văn Bình hoành tay phóng a-tê-mi. Trần Sâm bị đánh dạt vào gốc cây. Song hắn vẫn còn khẩu tiểu liên trên tay. Văn Bình chồm tới để đánh bật họng súng đang chĩa về phía Tiểu Doanh. Chàng đã nhanh, nhưng Trần Sâm lại nhanh hơn. Tròng đạn tiểu liên nổ ròn, xé tan bầu không khí tịch mịch đêm trường. Tiểu Doanh thét một tiếng thảm thương rồi nằm lịm trong vũng máu.

Tiếng thét của Tiểu Doanh làm Văn Bình tăng thêm chí phấn đấu. Chàng ôm ngang lưng Trần Sâm, mũi thuốc súng khét lẹt tuôn vào mũi khiến chàng bị nghẹt thở. Tuy gầy, Trần Sâm lại có sức khỏe khác thường. Hắn né sang bên, quật bả súng vào mặt chàng. Chàng cúi xuống, phóng cước vào ngực kẻ thù.

Cái đá gồ gề gồm của Văn Bình trúng nạch Trần

Sâm. Bị đau điếng, Trần Sâm cố giữ khẩu súng, nhưng ngọn cườc thứ hai đã vèo tới. Bất đắc dĩ, hắn phải buông tay, khẩu tiểu liên rớt xuống đất. Văn Bình lấn xả vào người Trần Sâm. Chàng nắm chắc phần thắng khi thấy đối phương mất khí giới.

Song Văn Bình đã ước lượng sai tài nghệ của Trần Sâm. Tuy không còn võ khí, hắn vẫn đủ sức tấn công mãnh liệt bằng những thế võ cực hiểm. Quan sát cách hắn xòe tay, Văn Bình biết hắn la cao thủ Thái Cực đạo, môn võ chuyên luyện hai bàn tay thành con dao phay khả dĩ chặt đứt được hòn đá, hoặc nhiều viên gạch chồng lên nhau.

Tránh chậm trong phần mười giây đồng hồ, Văn Bình bị đập vào vai, suýt nữa ngã nhào. Gắng chịu đau, chàng co tay lại, dùng cùi hích vào mặt Trần Sâm. Thế võ này được ra rất nhanh nên Trần Sâm không đỡ kịp. Lăn lủ vào mặt, hắn loạng choạng, phải dựa lưng vào thân cây. Văn Bình tiến thêm bước nữa, sửa soạn kết liễu đời thiếu tướng Trần Sâm bằng atém vào yếu huyệt.

Bỗng chàng nghe tiếng gió vù vù sau lưng, kèm theo tiếng kêu :

— Kia anh !

Đó là tiếng kêu báo hiệu của Tiểu Doanh. Nàng ngồi dậy, tay ôm vết thương, ánh trăng chiếu thẳng vào khuôn mặt mặt máu đã trở nên nhợt nhạt của nàng.

Văn Bình vội quay lại. Một lưỡi mã tấu sáng loáng chém vào hông chàng. Nếu Tiểu Doanh không báo động kịp chắc chắn Văn Bình đã bị sát một mảng vai, hoặc mất cổ. Đối thủ có thân hình dầy da, râu ria xồm xoàm, lông mày chổi xề. Có lẽ hắn vừa chạy vừa chém nên khi bị hụt đòn hắn mất trớn đâm sầm vào Trần Sâm.

Văn Bình cúi xuống nhặt khẩu tiểu liên. Nhát mã tấu thứ hai lại chém xuống. Chàng phải rút tay lại, chờ mã tấu phập xuống đất mới nháy vọt lên, co chân đá song phi vào mặt đối phương. Gã râu xồm rớt mã tấu, Văn Bình hạ luôn song bàn tay vào trán Trần Sâm.

Trần Sâm nghiêng đầu tránh khỏi. Gã râu xồm đã có thời giờ luyện mã tấu và tiếp tục tấn công.

Một bên hai tay không, một bên võ trang bằng mã tấu sắc bén, Văn Bình dẫu tài giỏi, cũng khó thể chuyển bại thành thắng trong giây phút. Vạn lực sức bình sinh vào ngón tay, chàng thọc mắt đối phương. Bị đâm bất ngờ hắn rú lên, máu trào như xối.

Văn Bình bồi thêm đòn hiểm. Lần này hắn hết kháng cự. Hắn nằm duỗi tênh hênh trên nền cỏ len, lặng lẽ bước sang thế giới bên kia.

Thừa cơ chàng phải đối phó với mã tấu, thiếu tướng Trần Sâm đã lao đảo đứng dậy, rút súng. Nhưng Tiểu Doanh đã bò lại góc cây đoạt khẩu tiểu liên. Trần Sâm chưa kịp ra tay thì Tiểu Doanh

đã tỉ bá súng vào ngực và bóp cò. Trần Sâm ngã vật. Ba viên đạn xuyên thủng cả vai. Viên thứ tư làm rách nát cuống họng.

Bắn xong, Tiểu Doanh thở hắt, quăng súng, rồi lăm li gục xuống. Văn Bình đỡ nàng lên. Mắt nàng đã lạc thần. Chàng lay nàng :

— Tiểu Doanh. Tiểu Doanh. Em bị nặng không ?

Nàng vẫn không đáp. Văn Bình cúi sát tai nàng :

— Tiểu Doanh ?

Máu nàng thấm ướt sơ-mi chàng. Chàng cảm thấy đau đớn lạ thường. Chàng không có thời giờ suy xét đó là tình thương hay tình yêu nữa. Dầu sao chàng cũng không thể bỏ rơi Tiểu Doanh vì nàng đã hy sinh để cứu chàng.

Tiểu Doanh mở hé mắt.

Ánh trắng gần sáng rọi lung linh vào mặt nàng, khuôn mặt dài nước da trắng toát điểm lấm mi cong và đôi môi đỏ như thoa son. Nàng hỏi giọng thều thào :

— Anh, anh bị đạn không ?

Văn Bình thường nổi tiếng lì lợm, không bao giờ tiêu phí nước mắt cho ái tình vụn vặt trên đường tranh đấu. Song tiếng nói chân thành phát xuất từ cõi lòng Tiểu Doanh làm chàng xúc động. Chàng run run cầm bàn tay bắt đầu giá lạnh của nàng :

— Không, anh không hề gì.

Nàng mỉm cười nhẹ nhẹ :

— May quá. Anh bị thương thì công việc hỏng hết.

Cặp mắt nàng bỗng sáng rực :

— Anh đi đi. Nghe động, họ sắp sửa đến rồi đấy. Họ chưa phăng ra anh đâu.

Văn Bình lắc đầu :

— Anh không thể bỏ em nằm đây một mình. Em chỉ bị đạn vào cả vai anh sẽ công em đến trạm cứu thương để băng bó.

Đến lượt Tiểu Doanh lắc đầu :

— Anh làm thế không được. Họ sẽ giết anh. Anh phải sống để hoàn thành công tác. Còn em, trước sau em cũng chết, không còn phép lạ nào cứu sống được nữa.

Giọng nàng trở nên ai oán :

— Anh ơi, vừa gặp anh, em đã nặng tình với anh. Anh là người ngang dọc, không biết anh quyền luyến em thật tình, hay đó chỉ là bồn phận. Dầu sao đi nữa thì những giây phút gần anh trong mật khu cũng làm em nhớ mãi, nhớ mãi. Nếu còn sống, em sẽ ghi khắc trọn đời trong tâm khảm, nhờ bằng em mạng một, em sẽ mang kỷ niệm đẹp đẽ này xuống tuyền đài.

Văn Bình xé vạt áo nàng để băng vết thương. Máu trào ra ồng ộc. Tiểu Doanh nghiêng rặng chịu đau, mặt nàng mỗi lúc một thêm nhợt nhạt.

Từ suối Krê vắng lại tiếng chân người rồn

rập. Dường như Tiểu Doanh cũng nghe thấy nên ra hiệu cho chàng cúi đầu xuống.

— Anh ơi, anh hôn em đi.

Văn Bình chưa xót hôn vào đôi môi lạt bặt của nàng. Nàng nhắm mắt lại. Máu vẫn trào ra. Tiểu Doanh thều thào :

— Chào anh ở lại !

Rồi nàng ngoẹo đầu sang bên. Sau lùm cây đen sì, một toán người xông xộc chạy đến. Văn Bình té tái ngoảnh nhìn Tiểu Doanh lần cuối.

VI

Chiếc phi cơ bí mật

ĐÈN điện sáng trưng trong phòng chỉ có hai người. Người đàn ông thì dong dỏng cao, mặt dài, lông mày rậm, một bên tóc đã bạc. Hắn ngồi sa cái bàn sắt sơn xanh, bên trên kê đầy máy móc.

Đối diện hắn là một thiếu phụ.

Tuổi thật nàng gần bốn mươi, nhưng bề ngoài nàng trẻ hơn nhiều. Đặc điểm của nàng là nước da trắng, tuy không trắng như da trứng gà bóc nhưng cũng đủ làm người sinh trưởng xứ đồng chua nước mặn phải thêm thuốc. Mắt nàng luôn luôn mong ướt, dường như được nặn ra chỉ để nũng nịu với đàn ông.

— Xong chưa anh ? Nàng hỏi.

Người đàn ông gạt đầu :

— Sắp xong.

Bất ngờ, người đàn ông ngừng đầu quan sát thiếu phụ. Cổ nàng cao, chưa có nếp rạn mạc dầu